

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **N. V. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 4. 2005, č. j. 24 Az 390/2004 – 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 13. 4. 2005, č. j. 24 Az 390/2004 – 45, zamítl Krajský soud v Ostravě žalobu, již se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2004, č. j. OAM-1856/VL-20-05-2004. Tímto správním rozhodnutím nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), a současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v platném znění. Krajský soud v Ostravě neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítl a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Konečně pak rozhodl (výrokem III. napadeného rozsudku), že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení (jde o náklady tlumočnicka jazyka vietnamského), neboť v řízení neúspěšný žalobce, jenž by podle výsledku řízení měl povinnost tyto náklady státu uhradit, je podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, osvobozen od soudních poplatků.

Kasační stížnost ze dne 8. 7. 2005, podanou proti výše označenému rozsudku, odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 16. 8. 2005, č. j. 4 Azs 283/2005 – 62 pro opožděnost. Zjistil totiž, že napadený rozsudek byl doručen do vlastních rukou tehdejšího právního zástupce stěžovatele JUDr. Petra Folprechta, advokáta, se sídlem v Praze 4, Michelská 81, dne 24. 5. 2005, jak vyplynulo ze záznamu na doručence od obálky, v níž byl rozsudek doručován. Kasační stížnost sepsaná dne 8. 7. 2005 novým právním zástupcem stěžovatele Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, byla však odevzdána k poštovní přepravě až uvedeného dne, tj. 8. 7. 2005. Stalo se tak nepochybně po marném uplynutí dvoutýdenní lhůty k podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), která skončila dne 7. 6. 2005. Pro opožděnost musela být kasační stížnost odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Usnesení Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kasační stížnosti nabylo právní moci dne 21. 9. 2005.

Dne 20. 10. 2005 podal stěžovatel k poštovní přepravě kasační stížnost adresovanou Krajskému soudu v Ostravě, kam byla doručena dne 21. 10. 2005. Napadl jí znovu rozsudek uvedeného soudu ze dne 13. 4. 2005, č. j. 24 Az 390/2004 – 45, jímž podle jeho názoru uvedený soud řízení o žalobě zastavil. V kasační stížnosti uvádí, že nesouhlasí s rozhodnutím soudu, neboť se nemůže vrátit do Vietnamu, kde mu hrozí pronásledování za opuštění země. Připomíná, že již dlouho pobývá mimo svou vlast, a proto žádá o udělení azylu v České republice. Vyslovuje přesvědčení, že k navrhovanému opatření splňuje podmínky a žádá proto Nejvyšší správní soud, aby zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádal současně, aby soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

Jak již bylo zdůrazněno Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 16. 8. 2005, č. j. 4 Azs 283/2005 – 62, musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, jenž určil počátek lhůty. Tímto dnem je den doručení napadeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě tehdejšímu právnímu zástupci stěžovatele JUDr. Petru Folprechtovi, tedy úterý dne 24. 5. 2005. Jelikož lhůta k podání kasační stížnosti byla dvoutýdenní, posledním dnem pro podání kasační stížnosti bylo úterý dne 7. 6. 2005. Pokud stěžovatel podal novou kasační stížnost k poštovní přepravě až dne 20. 10. 2005, jak vyplývá z otisku razítka pošty Brno 4, stalo se tak nepochybně po marném uplynutí výše uvedené zákonné lhůty a tudíž opožděně. Logicky to vyplývá i z toho, že již předchozí kasační stížnost stěžovatele, která byla podána dne 8. 7. 2005, byla opožděná, takže každá další následující kasační stížnost musí být tím spíše pro opožděnost odmítnuta. Proto i v této věci musel Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. stěžovatelovu kasační stížnost pro opožděnost odmítnout. Ostatně opožděnost kasační stížnosti je patrna i z data jejího sepsu – 20. 10. 2005. Za tohoto stavu nebylo již třeba odstraňovat vady podané kasační stížnosti.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za situace, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již zabývat nemohl a také se jím nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu